

INTERVIEW MET ARCHIMANDRIT THOMAS JACOBS, BELGIE

DE OPROEP VAN DE HEILIGEN TOT DE ORTHODOXIE

Wanneer de genade van de Heilige Geest op één ziel blaast, dan voelt hij grote vreugde en een verlangen om de Heer voortdurend met heel zijn hart te dienen.

De genade van de Heilige Geest raakte Vader Thomas al in zijn kindertijd aan en werkte jarenlang in zijn ziel.

Met de hulp van de Heilige Johannes Maximovich ontdekte hij de Waarheid en bekeerde zich tot de Orthodoxie. Hij richtte toen de eerste Belgisch-orthodoxe kloostergemeenschap op en bouwde het klooster gewijd aan de Moeder Gods "Troosteres der Bedroefden" in Pervijze.

- ***Vader Thomas, vertel ons alstublieft over uw eerste herinneringen aan Christus?***

- Deze herinneringen zijn van lang geleden, omdat ik onze Heer wilde dienen vanaf mijn kindertijd. Toen ik vier jaar oud was, wilde ik missionaris worden - en toevoegen: in China! Het eerste deel was gepleegd, ik werd een missionaris, maar niet in China, maar in mijn eigen land.

Toen ik een kind was, begon ik te huilen zodra ik het kruis zag. Mijn moeder was erg ongerust, ze dacht dat ik op het punt stond mijn verstand te verliezen. Telkens wanneer ik het kruis zag, of het beeld van de Verlosser, of van de Moeder Gods, was ik buitengewoon ontroerd. Mijn moeder zei dat ik "geobsedeerd" was van de kerk.

Nadat ik opgroeide, gingen deze gebeurtenissen door. Ik was erg religieus, en omdat in mijn tienerjaren had ik pustels op het gezicht, de jongens noemden me "Kardinaal Puste" en ze bespotten me, en vroegen zich af waarom God, in wie ik zoveel geloofde, me niet genas.

“OMARMD MET ZOVEEL LIEFDE...”

- ***Wanneer kwam u voor het eerst in contact met de Orthodoxe Kerk?***

- Ik was leerling bij het Lyceum in Esschen en ik zat in een instelling die eigendom was van de redemptionistische monniken. Een van de eerste dingen die ik bij hun heb gezien en, in bredere zin, leidde me tot de orthodoxie, er waren de iconen die een van de monniken daar schilderde. Via de iconen maakte ik kennis met een andere realiteit, ik ontmoette de Heer en de Moeder van God. In katholieke kerken waren er alleen standbeelden. Via de iconen ontmoette ik een andere wereld.

Toen was de ontmoeting met Heilige Johannes Maximovici. Zo is het gegaan: na elke schoolreis kwam ik thuis op vakantie. Van Antwerpen tot Oostende moest ik de trein wisselen. We waren op het treinstation in Brussel en naast onze trein werd de internationale trein vanuit Parijs getrokken. En er was IPS Johannes. We waren kinderen van 13-14 jaar oud. De meeste collega's vonden Heilige Johannes bizar omdat hij gekleed was zoals ik nu ben. In die tijd hadden we geen idee van dergelijke kleding. Dus mijn vrienden keken naar hem toe net als op een clown. Hij had ook een grote pak hangend op zijn nek, die hij bij zich had. Het was de icoon van de Moeder Gods die hij de hele tijd overal met hem droeg.

De kinderen in mijn groep waren zo nieuwsgierig en geamuseerd dat ze zelfs bij elkaar kwamen en om hem heen dansten. Ik dacht dat wat ze aan het doen waren helemaal niet leuk was, ik ging apart staan. Bovendien was ik in die tijd erg verdrietig, mijn ouders waren aan het scheiden. Mijn moeder zou alleen blijven met vijf kinderen en ik was van plan met school te stoppen om haar te helpen. Uiteindelijk was het niet nodig.

Terugkomend op de ontmoeting met Heilige Johannes, terwijl collega's geamuseerd waren, zat ik op het perron. Hij wendde zich tot mij - hij keek me aan en glimlachte naar me. Ik voelde me toen omhelsd met zoveel liefde, met zo'n grote liefde die ik nog nooit eerder had gekend, en die ik zou nooit vergeten hebben. Dit was de ontmoeting met de Aartsbisschop Johannes, niet

meer en niet minder. Het was een heel diepe spirituele ontmoeting, maar zonder woorden. Toen stond hij op, de trein kwam en vertrok.

Op dat moment vroeg ik me af: Wie is deze man? Op moeilijke momenten voelde ik hem vaak dicht bij me en hij hielp me. Ik wilde weten wie die man was, en dan was er niemand om mij te vertellen. Al vele jaren ben ik onbeantwoord gebleven.

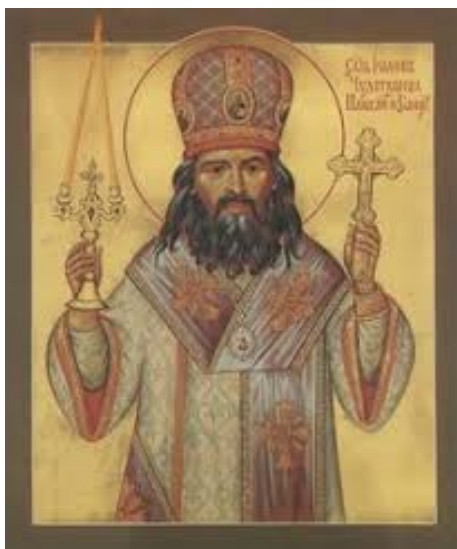
Daarna ben ik in een benedictijnenklooster binnengegaan. In die jaren was er grote ophef in het katholicisme, vanuit alle gezichtspunten, na de Concilie Vaticaan II. De diensten waren veranderd, "hergeordend". Toen ik aan het seminarie studeerde, begon ik met het onderzoeken richting de Orthodoxe Kerk, waar ik zag dat er vaak verschillende antwoorden zijn op de religieuze problemen en praktijken die zijn bestudeerd.

"IK GA NAAR DEN HAAG OM ORTHODOX MONNIK TE WORDEN"

Gedurende deze tijd kwam bij ons, in de benedictijnenklooster de orthodoxe bisschop Jakob van Den Haag. Ik probeerde hem te naderen, maar onze abt liet me niet doen, hij stuurde me naar mijn kamer. Ik denk dat het werk was van de Heilige Geest. Die avond draaide ik me om als een leeuw in een kooi. Ik kon niet in slaap vallen. Ik ging die avond naar buiten en ging naar de kerk om naar de heilige Benedictus te bidden. En wie was er in de kerk? Aartsbisschop Jakob. We hebben urenlang gepraat. Hij nodigde me uit om de Grote Week bij hem, in Nederland door te brengen.

Mijn abt stond me toe, maar alleen als iemand begeleid me. Maar al zijn voorzorgsmaatregelen om mij buiten te houden bleken tevergeefs. Want toen ik het Haagse klooster binnenging, voor mij zag ik, groot, de foto van Johannes Maximovich, de Aartsbisschop! Op dat moment, na 6-7 jaar, ontving ik het antwoord op de vraag wie die man was: Vladica Johannes!

In Den Haag gingen de gesprekken met Aartsbisschop Jakob voort. Ik ging terug naar mijn benedictijnenklooster, maar niets was hetzelfde als voorheen, het leven daar kwam niet overeen met mijn hartklopping. Dat was echt heel vreemd, omdat ik mijn hele leven in de katholieke kerk had doorgebracht. Maar ik was al begonnen te luisteren naar orthodoxe muziek. Na 6 maanden vertelde ik mijn moeder: "Ik ga naar Den Haag om orthodox monnik te worden!".

- **Heeft u met uw abt over deze gedachten gesproken?**
- Ja, maar hij begreep helemaal niet wat ik doormaakte. Hij was een zeer geleerd man, hij publiceerde de Heilige Vaders in het Latijn en Grieks, maar voor hem was dit allemaal geschiedenis, het was niet levend. We begrepen elkaar helemaal niet. Ik bedoel, hoewel we dezelfde woorden gebruikten, begrepen we elkaar niet. Toen ik hem vertelde dat ik naar de Orthodoxie aan het bekeren was, antwoordde hij: "Wie bij <Petrus> is (met de Paus), is in de Kerk, wie tegen <Petrus> is, is niet in de Kerk". En ik zei tegen hem: "Ik wil in de Kerk zijn, zelfs zonder <Petrus>!".

Dus ging ik naar Den Haag. Mijn moeder begreep me helemaal niet, zij heeft heel veel gehuild. Mijn abt wist wat de Orthodoxie was, maar mijn moeder wist het niet en begreep het niet, ze had nog nooit van de Orthodoxe Kerk gehoord. Daarna bezocht zij me vaak maar slechts een kwartier bij de mis. Maar na een tijdje vroeg zij me: "Luister, wat moet je doen om lid van je familie te worden?" Omdat zij ouder was, hoefde ik haar niet van nul af te nemen. Nu is ze hier begraven. Na haar, zijn mijn twee zussen bekeerd. Uiteindelijk, na een jaar catechumeen te zijn geweest, werd ik orthodox en werd ik daarna, na twee maanden monnik in Den Haag.

VLADICA JOHANNES HEEFT JE IETS TE VERTELLEN

- **In al die tijd had je twijfels?**
- Nee, nee, nee! Eenmaal daar, voelde ik me goed. Ik had maar één verleiding en daarom wilde ik het klooster verlaten. Heeft te maken met de nonen daar - omdat een gemengd klooster was - en dat is de hel (hij lacht). Ik heb niets tegen vrouwen, maar ze zijn erg jaloers. Toen de Vader Jakob me meer aandacht liet zien, "vergaten" ze me om brood te geven, ze sloten mijn deur op, enz. Dus ik was van plan om het klooster te verlaten omdat ik zulke chicanes kon niet meer dragen, dat het over mijn hoofd ging. In het altaar van onze kerk is de mantel van Aartsbisschop Johannes bewaard gebleven. Hij was al overleden. Op een avond, na de Vespers, terwijl ik bad, begon ik te bidden voor mijn gedachte om het klooster te verlaten. Ik heb

Vladica Johannes niets aangeroepen, maar ik sprak met iedereen die me kon horen.

Op een gegeven moment hoorde ik zoiets als een bel rinkelen. Aan het boord van de mantel van de geestelijkheid worden kleine belletjes genaaid. Er was complete duisternis rondom mij. Ik begon opnieuw te bidden - de bellen begonnen weer te rinkelen. Ik ging naar Vader Jakob en vroeg hem: "Wat bent u aan het doen, speelt u met mijn zenuwen?" Hij antwoordde: "Helemaal niet". Ik legde uit dat ik de bel hoorde rinkelen. Vader zegt dan: "Laten we gaan kijken wat er gebeurt. Vladica Johannes wil je iets vertellen. Ik stel u voor om naar het altaar te gaan (ik was al een diaken) en we zullen zien wat er gebeurt".

Toen ik probeerde binnen te komen, lukte het me niet. De deur stond open maar ik kon niet binnen. Het was als een onzichtbare muur, zoals in het leven van de Heilige Maria de Egyptenaare: de deur stond open maar ik kon niet binnen! Vader Jakob zei me: "Je hebt iets op je ziel dat niet goed is, maar het is helemaal niet goed!" Ik biechtte toen met veel tranen aan Vader Jakob, want ik was aan het einde gekomen van mijn krachten. En Vader Jacob zei tegen mij: "Ga nu naar het altaar." Ik antwoordde: "Ik kan niet binnen!" Maar hij zei me ook de tweede keer: "Vladica Johannes zal je iets vertellen." Ik ben binnengekomen, deze keer zonder problemen. Ik voelde een grote vrede in mijn ziel en heb besloten in het klooster te blijven. Kort daarna zei vader Jakob: "Ga naar je land (België) en maak een klooster." Dus ging ik terug naar België. En het eerste icoon dat ik bestelde, was dat van Vladica Johannes.

Via dit icoon zijn veel wonderen gedaan. Ik zal je er twee vertellen. De eerste is dat Hij mijn kleindochter van encefalopathie heeft genezen. Ze was gediagnosticeerd en ten onrechte behandeld door een arts, en toen ze haar naar het ziekenhuis brachten, zei de dokter tegen mijn moeder: "Je hebt me een dode gebracht, wat kunnen we nu doen?" Op dat moment belde me mijn zus. Ik zei haar dat ze moest komen, we gingen naar de icoon van Vladica Johannes en de volgende dag was het kleine meisje helemaal genezen. Ze was niet doof of blind en nu is ze de moeder van drie kinderen.

Het andere wonder gebeurde met een verpleegster, moeder van twee kinderen, met drugsverslaving. Ze had ontwenning in een afkickcentrum gedaan, een reis naar Lourdes, maar ze hielpen het niet. Een katholieke priester kwam naar me toe om me te vragen wat moest doen. Ik zei: "Ik kan zelf niets doen maar vraag deze dame naar het klooster te komen." Ik gaf haar de foto van het icoon van Heilige Johannes en zei tegen haar om in haar slaapkamer te zetten. Ze zei tegen me: "Denkt u dat er iets goeds kan nog gebeuren?" Ik zei: "Er zijn verschillende verrassingen, je zult er een hebben." S'nacht Vladica Johannes verscheen aan haar, vertelde haar iets, maar zij wilde nooit zeggen wat hij zei. Het resultaat is dat zij de druks uit alle hoeken van het huis verwijderde, waar zij ze verstopte, naar het ziekenhuis gebracht en heeft zij nooit meer aangeraakt. Zij zei: "Ik was zo bang om niet weer te komen opdagen!" De heilige kan ook streng zijn. We hoeven geen zoete beeld over Hem te hebben. Het kan heel anders zijn, van persoon tot persoon.

- Heeft Heilige Johannes je geholpen met iets zichtbaars?

- Maar vind je dit, monnik pij (kleed) niet zichtbaar? Het feit dat ik in het klooster ben, vind je niet dat het een grote hulp is? God en de heiligen helpen. Toen ik bijvoorbeeld tot diaken werd geordend, vroeg een van de Vaders die

aanwezig waren, Vader Adrian, aan Aartsbisschop Jakob: "Wat wilt u doen met een diaken met zo'n dunne stem ?!" Is mij gevraagd om een reeks gebeden te zeggen en tot mijn grote verbazing herkende ik niet langer mijn stem, die bijzonder sterk werd. Zie je, God helpt...

DE HEILIGEN ZIJN BEGONNEN NAAR ONS TOE TE KOMEN

Aartsbisschop Jakob verteld me op een gegeven moment: "Ga naar je land en maak een klooster." Ik ging en vroeg om zegening van de bisschop van de plaats, de bisschop Vasile Krivosein, degene die mij tot priester had gewijd. Nu dacht ik: "Het is gemakkelijk om te zeggen:" Ga en maak een klooster", maar ik had er niets, noch het huis, noch de tafel, noch het dak boven mijn hoofd. Ik ging naar België en begon mijn zoektocht – maar of was het te duur, of mijn voormalige katholieke abt stond tegen alle inspanningen. Tijdens deze onderzoeken sliep ik in de auto.

Eens, ik kwam hier langs en ik zag dat het huis te koop was. En degene die mij vergezelde zei: "Als die kruis daar aan de Moeder Gods is geschonken, is het huis aan de overkant van de straat van ons!" We gingen het café in, op de hoek om te vragen en mensen daar vertelden ons dat het van sommige Fransen was. Dat betekende dat mijn voormalige abt geen macht had om in te grijpen. Ik ontdekte voor hoeveel ze wilden verkopen. Het was een betaalbare prijs, maar ik had geen geld. Maar het gebeurde toen dat een heer die ik kende te zeggen: "Ik zal met mijn vrouw praten en ik zal het huis voor je kopen".

- Was hij orthodox?

- Nee, hij werd later orthodox. In het begin konden we een kleine kapel te bouwen, maar het was zo koud dat mijn baard bevroor en ik kont niet meer zingen. Uiteindelijk heb ik overleefd ... En later, in 1988, konden we de kerk bouwen die je ziet.

Toen begonnen de heiligen naar ons toe te komen. Twee-drie maanden geleden kwamen Heilige Justin de Martelaar en de Filosoof en zes maanden geleden de heilige Matrona van Moskou en de heilige Spiridon van Corfu.

- Heeft u waarschijnlijk de meeste Heilige relikwieën hier, in België?

- Ik heb ze niet geteld, maar er zijn meer dan 300 heilige relikwieën uit alle landen, uit Griekenland, uit Rusland en zelfs uit Roemenië.

- Kun je ons vertellen welke heilige uit Roemenië heeft u?

- Hij is een onbekende heilige uit communistische gevangenis.

- Hier is een icoon van de Belgische heiligen. Kun je ons enkele van hun wonderen vertellen?

- Ja, bijvoorbeeld, Heilige Elefterie van Tournai heeft een kind van hydrocefalie genezen. Toen de dokters van de universitaire kliniek in Leuven over het kind leunden om te beslissen hoe ze het moesten aanpakken, was een Tedeum dienst bij de relikwieën van Heilige Elefterie, in Tournai. En de artsen in Leuven zagen voor hun ogen hoe het hoofd van de baby kleiner werd totdat ze zeiden: "We hebben hier niets meer te doen." Natuurlijk zeiden ze dat er geen wonder was in de geneeskunde. Maar ze zeiden dat als het kind gezond is na één jaar, zullen ze het als een wonder accepteren. De baby is nu 28 jaar oud en gaat goed.

En er was nog het wonder van Heilige Godelive. Een Russisch gezin stond op het punt te scheiden. De vrouw kreeg een kind en had postnatale depressies, de baby was erg geagiteerd en de man kon de situatie niet aan. Ik zei: "Ga naar de Heilige!" Ze gingen, aanbaden de heilige relikwieën, vroegen om de hulp van de heilige en het kind werd stil. De depressie van de vrouw verdween en zijn ze nu samen.

LIJDEN IS EEN GESCHENK VAN GOD.

Een ander wonder, met veel getuigen, was het wonder van Heilige Palmas, een martelaar uit de derde eeuw. Samen met hem zijn nog zijn vrouw, zijn zoon en 23 andere martelaren gemarteld.

Op een dag kwam er een Griekse heer naar ons toe die ons vertelde dat hij Heilige relikwieën te koop had. Ik ging samen met Vader Johan en ik besepte dat ze waar waren, de relikwieën trokken me naar hen toe. Ik kocht ook de relikwieën van Heilige Thomas. In een jaar, in de Grote Week voor Passen, voelden we allemaal dat er iets gebeurde met de heilige relieken, we volden allemaal een bijzonder geur rondom hen. In de Paasnacht, toen ik de kerk binnenging, na de processie, zong ik de Canon van de Opstanding, ik zag boven de relieken een zeer sterk licht. dit is gebeven tot de volgende dag. Daarna heb ik hun in een doos gestopt die geschikt is voor hen!

- **Welke andere heiligen of personen hebben je beïnvloed behalve Heilige Johannes Maximovich?**
- Vader Jakob die was ook mijn biechtvader. Daarna Heilige Pasië van de Berg Athos en Vader Krestiankin uit Pskov die heb ik ook ontmoet.
- **Hoe kunnen wij het leer van de Heilige Vaders in praktijk brengen?**
- De Heilige Vaders zeggen dat we nooit de gedachten mogen geloven die zeggen dat de spirituele raadgevingen die we horen niet meer actueel zijn, en daarom hoeven we ze niet langer te volgen. Als het gaat om de verhalen van de heiligen is het net als het Heilige Evangelie - ze hebben allemaal een concrete boodschap voor ons persoonlijk. En als we iets lezen of horen, wil de Heilige Geest dat we dit horen.

Vervolgens het voorbeeld van de Moeder Gods te volgen die altijd heeft geluisterd. Want vaak lijkt wat we horen of God wil ons doorgeven niet te zijn wat we op dat moment nodig hebben. Maar we moeten het voorbeeld van de Moeder Gods volgen: die woorden in ons hart bewaren, zoals zij hen heeft bewaard, onthoud ze en dan zal het gordijn verheffen en zullen we begrijpen wat God wil dat we doen.

- *Hoe moeten we zelf het lijden in ons leven nemen?*

- Maar lijden is een geschenk van God! Het bereidt ons eerst voor het leven hierna, omdat het ons eraan herinnert dat alles wat we hier leven voorbijgaand is.